

Pokorni Zoltán levelét megírta

Eörsi István

A Fidesz bájos feladatokkal megbízott új elnöke, Pokorni Zoltán levelét megírta a Magyar Hírlap olvasóihoz.

Nem habzó szájjal – stílusváltás! – papírra vetette, hogy a Fidesz fel-

hagy a folytatálagos alkotmányérettéssel, a sajtószabadság önkényes korlátozásával, és nem térdepelteti tovább borsóra a politika iránt érdeklődő nyilvánosság Magyar Hírlapot olvasó egyedeit.

Örömrre még sincs ok. A Fidesz nem azért nem diszkriminálja tovább a szóban forgó napilapot, mert belátta, hogy törvénytelenre vetemedett. Azért e nagylelkű gesztus, mert a lap főszerkesztője és vezérigazgatója Orbán és Kövér igényeinek megfelelő hangnemben másodsor is bocsánatot kért egy külső munkatárs által írott cikk pontatlan megfogalmazott mondatáért.

Pokorni szerint ez a mondat „az ország vezetőinek likvidálását mint a nemzet javára való lehetőséget veti fel.” Csakhogy aki olvasni tud, az felfoghatta, hogy a

szóban forgó cikk szerzője Orbán és Kövér politikai, nem pedig fizikai likvidálásáról elmélkedik. Minthogy azonban nem mindenki tud olvasni, a mondat helyreigazításra szorul, sőt okot adhat bocsánatkérésre is.

Csak remélni tudom, hogy a lap főszerkesztője és vezérigazgatója ezért, tehát szakmai okból kért elnézést. Ha azonban azért mutattak bűnbánatot, hogy a Fidesz ne fenyítgesse tovább a Magyar Hírlapot, akkor ezzel súlyos jogsértést legitimáltak. Ha valaki kiveri egy számára ellenszenves figura fogait, akkor ez perelhet, de semmiképp sem egyenlítheti ki tartozását úgy, hogy elrabolja és megerőszakolja támadójának a nénikéjét. A fogak kiverője pedig bocsánatot kérhet, de nem abból a célból, hogy nénikéjét többé ne gyalázzák meg.

A levél olvasása közben halk nosztalgia ébredt bennem a korábbi Fidesz-elnök tagolatlan vonítása iránt. Ő legalább nem papolt. Pokorni hosszan fejtegeti, hogy „A szóban forgó cikk ominózus része olyan dimenziót nyitott meg, amely

minden ép erkölcsi érzékű embert elborzaszt”. Közben persze ő is tudja, hogy nem gyilkos szándék, hanem fogalmazási hiba okozta a mesterségesen konzerált botrányt. Nem szabad engednünk, mondja a Fidesz két lábon járó demokráciacégére, hogy „elaljasuljon politikai közbeszédünk”. Kövér Lászlónak, Rogán Antalnak és számtalan sasváriszlárdnak a párttársa nyilatkozik így – ez valóságos tartuffe-i teljesítmény.

Egy olyan párt vezetője mondja ezt, amely írásba adta, hogy a mártír Nagy Imre csupán Rákosi Mátyás tömeggyilkos úr kissé javított változata – vagyis amely kriminalizál mindenkit, akinek a marxi szocializmus eszményeihez bármikor és bármilyen történelmi összefüggésben köze volt. Egy olyan párt vezetője beszél elaljasulásról, amelynek irányítói politikai ellenfeleiket ukmukfukk ki-rekesztik a nemzetből. Ez a párt kormányra kerülése óta még egyszer sem óvta a demokrácia forrásait a Magyar Fórumból és az Új Demokratából télenyáron előcsobogó szennylétől, és egy-

szer sem emelte fel szavát a náci búzú firkászok és politikusok ellen, akik Nyugat-Európában elképzelhetetlen nyíltsággal hazafiakká és vértanúkká stilizálnak elvetemült háborús bűnösöket. E párt új vezetőjének demokratikus szívében csak egy liberális szellemiségű írás egyetlen rosszul fogalmazott mondata ébreszt demokratikus aggodalmat. Micsoda kutyakomédia!

Évekkel ezelőtt mesélte egy kitűnő újságíró, hogy Orbán Viktor megsértődött rá, és azóta egyetlen Fidesz-politikus sem áll vele szóba. Természetesen mindenki maga döntheti el, hogy kinek ad és kinek nem ad interjút. Csakhogy az újságíró esetében – akárcsak most, a Magyar Hírlap diszkriminálásával – a sajtót akarták megalázni és megfélemlíteni

„Vigyázz, mit írsz, mert ráfázol” – mindkét esetben ez az üzenet. Ez a logika pártállami beidegzettségéből fakad. A pártállam politikusai abból indultak ki, hogy az újságírónak használna, ha ír róluk, és nem nekik. Ez így is volt, mert az újságírók függtek a funkcionáriusoktól,

ezek viszont nem függtek az újságíróktól, hiszen megbízatásukat nem a demokratikus közvéleménynek köszönheték. Amelyik politikus ma is úgy véli, hogy az újságíró szorul órá, és nem megfordítva, az pártállami szocializációval megáldott, felfújtt hólyag. Megyesi Gusztáv az ES utolsó számában teljes joggal kérde: miért olyan fontos, hogy Orbán Viktor megbocsásson? „És akkor mi van, ha nem bocsát meg? Ki az az Orbán Viktor a sajtóhoz képest?” Kinek ártana, ha az újságok egy-egy Fidesz-kongresszuson csak az MTI jelentéseit közölnék az öndicsérettől büzlő szónoklatokról vagy a szavalókórusokról, amelyek az előre meghozott döntéseket magasztalják?

Pokorni Zoltán levelét megírta, és a végén bejelentette, hogy lezártnak tekintti a vitát. Pedig most kellene elkezdenie, de nem a Magyar Hírlappal, hanem saját magával. Akar-e elnök lenni olyan párt élén, amely még csak nem is ravaszkodva, hanem erőből sért törvényt, ahányszor ettől hasznot remél?

Akar-e Orbán és Kövér kalitkájában papagáj lenni? Szerintem kifejezetten akar. De talán javára válna, ha alkalomadtán még eltűnődne ezen.